

Till afhjelpande af dessa för samhällets förkofran i materielt afseende synnerligen motverkande olägenheter torde flera kraftiga medel kunna uppgifvas. Ibland dem är det tjenligaste törhända att, i stället för bankovinstens anslående till statsbehofvens fyllande, låta densamma hos Riksbanken förblifva och användas till hans förstärkande, hvarigenom verkningarne af det strypningssystem, som privatbankerna aldrig underlåta att tillgripa under ogynnsamma kreditförhållanden, äfven skulle för mildras. Atminstone är denna utväg den enklaste och, så vidt jag vet, jemväl den tjenligaste för modernäringarnes sanna bästa, så länge Rikshypotheksbanken är oförmögen att med tillräckliga lånebidrag förse jordbruksidkarne.

I följd häraf vågar jag föreslå:

att Riksbankens vinst må användas till att förstärka Bankens grundfond, för att sedan derifrån under form af lån utgå till befordran af jordbruk, bergsbruk och näringar i allmänhet, samt att ingen enskild bank hädanefter oktrojeras med sedelutgifningsrätt, och vidare att, när oktrojen för nu varande banker tilländalöper, all sedelutgifningsrätt äfven för dem måtte upphöra.

Anhåller om remiss till vederbörligt Utskott.

Stockholm den 23 Januari 1869.

Johan Olsson.

N:o 86.

Af Herrar Johan Olsson och F. Pettersson: Om biskopsembetenas indragning i mån af nuvarande innehafvares afgång, samt om förändring till konsistoriella gäll af de prebendepastorater, som nu åtfölja nämnda embeten.

Då de lönevilkor, som för närvarande åtfölja biskopsembetena, utgöra ett högst ansenligt belopp, hvilket med oändligt större fördel

för det allmänna skulle kunna användas till statsbehofvens fyllande, än såsom nu är förhållandet, synes det sannerligen ej vara för tidigt, om ett kraftigt steg vidtages för att göra ett slut på dessa sinekurer, ty hvad uträttar i sjelfva verket en biskop? Något bestämdt svar härpå torde ej kunna gifvas, alldenstund det helt och hållet beror på innehafvaren sjelf om han vill göra något eller intet. Då saken förhåller sig på detta sätt, finnes ej något rimligt skäl, hvarföre Staten skall årligen bortkasta så många tusen Riksdaler på alldeles gagnlösa befattningar, under det att vid samma tid nöden och fattigdomen fruktansvärdt tillväxa i riket. En lång erfarenhet från våra Ständsriksdagar har ock till fullo ådagalagt, att biskoparne kunnat i årtal vistas i hufvudstaden, utan att det ringaste men deraf härflutit för stiftet, efter som dessas angelägenheter vårdats af domkapitlen, ett förhållande, som jemväl inträffar då biskopsstolen är ledig.

Då nu i många stift finnas domprostar, hvilka emot en ringa ersättning kunna presidera i konsistorierna och fullgöra biskoparnes öfriga funktioner, samt de stift, som ännu icke erhållit domprostar, lätteligen kunna med sådana förses, ifall den äldste ledamoten af det andliga ståndet i domkapitlet tillerkännes denna värdighet, torde något giltigt hinder för en lycklig lösning af denna framförallt i finansielt hänseende viktiga fråga icke kunna utletas.

Jag föreslår derföre vördsamt,

att samtliga biskopsembetena må, vid innehafvarnes afgang, efter hand indragas och dervid anslagna inkomster till Statsverket ingå, samt att de prebendepastorater, som nu åtfölja dessa embeten, må förklaras för konsistoriella gäll och förses med lämpliga löneinkomster för de nya kyrkoherdarnes underhåll.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 23 Januari 1869.

F. Pettersson,
från Calmar län.

Johan Olsson,
från Calmar län.